



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) F. Č.**, zastoupený JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem, advokátem, se sídlem Štefánikova 4083/14, Hodonín, a **b) J. Č.**, zastoupená Mgr. Hanou Zabadalovou, advokátkou, se sídlem Vrchlického 2541/19, Hodonín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti: **V. H.**, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 28. 5. 2014, č.j. JMK 38070/2014, sp. zn. S-JMK 38070/2014 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci samostatně podanými žalobami brojili proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 28. 5. 2014, č.j. JMK 38070/2014, sp. zn. S-JMK 38070/2014 OÚPSŘ, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 17. 12. 2013, č.j. SÚ62714/13/129/SÚ2582/2011/129Šu, kterým byla dodatečně povolena stavba „Stavební úpravy RD č.p. X Vřesovice“ na pozemku parc. č. X k.ú. Vřesovice.

Soud usnesením ze dne 20. 1. 2016, č.j. 62 A 59/2014-71, obě žaloby vedené původně pod sp. zn. 62 A 59/2014 a 62 A 186/2015 spojil ke společnému projednání a rozhodl o tom, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 62 A 59/2014. V takto spojené věci tedy zdejší soud nyní rozhoduje.

I. Podstata věci

Stavební úřad dodatečně povolil stavební úpravy rodinného domu osoby zúčastněné na řízení č.p. X Vřesovice na pozemku st. p. X v k.ú. Vřesovice, spočívající ve vybudování obytného podkroví s mezonetem v části nevyužitého půdního prostoru dvorního traktu rodinného domu funkčně propojeného se stávajícím obytným prostorem II. nadzemního podlaží spolu se zateplením obálky budovy, stropu II. nadzemního podlaží, šikmin půdní vestavby a podlahy půdní vestavby, výměnu výplní otvorů a luxfer na schodišti za neprůhledné a neotvíravé okenní otvory.

Stavební úřad zejména zdůraznil, že nelze uplatňovat ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), protože se v daném případě jedná o historicky daný stav rodinného domu, není prováděna novostavba. Stavební úřad zjistil, že v rámci dodatečně povolených stavebních úprav dochází k výměně výplně otvorových prvků. Pokud jde o požárně otevřené plochy, tak v důsledku stavebních úprav nedochází k jejich změně (viz bezpečnostní řešení projektové dokumentace č. 06/2010 zpracované Ing. V. T.). Stavební úřad zdůraznil, že žalobci při výstavbě svého rodinného domu museli vycházet z daných podmínek v území. Poslední kolaudační rozhodnutí na rodinný dům osoby zúčastněné na řízení ve stavu, v jakém se nachází doposud, bylo vydáno dne 1. 3. 1982 pod č.j. 14/82/Va. Žalobci koupili sousední parcelu v roce 1985 a v roce 1986 započali výstavbu s tím, že všechny z otvorových prvků v západní stěně rodinného domu osoby zúčastněné na řízení již existovaly. Pokud jde o výměnu skleněných tvarovek („luxfery“) na schodišti za neprůhledná okna, tak podle stavebního úřadu dodatečným povolením neprůhledných oken nedojde k většímu zásahu do práv sousedů a pohody bydlení než byla před výměnou. Tato okna neslouží k nahlížení, nejsou to okna z obytných místností, obě jsou fixní a neotvíravá. Jedno již fixní je a druhé je takto nařízeno realizovat pod bodem č. 6 výrokové části dodatečného stavební

povolení. Stavební úřad zdůraznil, že nelze v tomto případě akceptovat myšlenku, že v západní stěně nebudou žádné stavební otvory, neboť takto by byl rodinný dům osoby zúčastněné na řízení fakticky neobyvatelný. Stavební úřad též zdůraznil, že aby bylo možno považovat obtěžování pohledem za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavným a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti. V souladu s obecně respektovanými zvyklostmi je na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření (pořízení záclon, žaluzií, neprůhledných plotů).

Proti dodatečnému povolení stavby podali žalobci coby sousedící vlastníci odvolání, které žalovaný zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, neboť dospěl k závěru, že žádost o dodatečné povolení stavby byla ze strany stavebního úřadu dostatečně posouzena a že stavebník splnil všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo dodatečné povolení stavby vydáno.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Podle žalobců stavební úřad nezjistil dostatečně skutkový stav věci, přičemž v této souvislosti žalobci namítají, že projektová dokumentace z roku 1954 byla opatřena v rozporu se zásadami dokazování. Tato projektová dokumentace byla stavebnímu úřadu nejprve předložena k nahlédnutí, následně byla vyhotovena její ověřená kopie, avšak originál předmětné listiny byl předložen téměř po roce od předešlého řízení.

V dané věci nebylo podle žalobců postaveno najisto, zda se dodatečné povolení stavby (výměna výplní) týká okenních otvorů, které byly zhotoveny poprávu, či zda došlo ve skutečnosti ke zhotovení nových okenních otvorů a jejich legalizaci. Žalobci tak mají za to, že bylo třeba v dané věci aplikovat § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Žalobkyně b) v této souvislosti rovněž namítá, že historický stav, kterým je argumentováno jak v napadeném, tak v prvostupňovém rozhodnutí, není kategorií stavebního práva a v textu stavebního zákona se nevyskytuje. Žalobce a) v této souvislosti namítá, že existují důvodné pochybnosti, zda rodinný dům osoby zúčastněné na řízení byl skutečně na západní straně opatřen otvory či nikoli.

Žalobci dále namítají porušení zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť ve věci dodatečného stavebního povolení předmětné stavby žalovaný vydal rozhodnutí, v němž zaujal zcela odlišnou právní argumentaci oproti svým dvěma předchozím rozhodnutím v téže věci, a to zejména pokud jde o jeho názor týkající se luxfer. Žalovaný totiž ve svém předchozím rozhodnutí uvedl, že luxfery jsou z hlediska technického považovány za výplňové zdivo stavebních otvorů s tím, že výměna luxfer za fixní neotvíravé okno je již provedením nového okna (rozhodnutí ze dne 23. 3. 2013, č.j. JMK 10858/2013). Žalobci rovněž namítají, že čestné prohlášení bratra osoby zúčastněné na řízení V. H., kterým stavební úřad dokazoval, je

nevěrohodné a účelové, neboť v době vyhotovení projektové dokumentace z roku 1954 mu bylo pouhých 10 let a posléze v místě stavby již nebydlel. V této souvislosti žalobkyně b) navrhla V. H. vyslechnout jako svědka.

Žalobce a) dále namítá, že stavební úřad postupoval v rozporu s § 36 správního řádu, neboť jej neinformoval o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí a o možnosti prostudovat správní spis. V této souvislosti žalobce a) též poukazuje na to, že do dne 14. 8. 2013 nebyla ve správním spise založena zpráva požárního technika. Žalobce rovněž namítá, že takto nebyla informována ani žalobkyně b).

Žalobkyně b) dále namítá, že výplň stavebního otvoru na schodišti ve II. nadzemním podlaží (podkroví) nebyla nikdy povolena ani zkolaudována. Žalobkyně b) nesouhlasí s právním názorem žalovaného ohledně toho, že vydáním kolaudačního rozhodnutí ze dne 1. 3. 1982, č.j. 14/82/Va, bylo zlegalizováno okno, neboť kolaudační rozhodnutí podle žalobkyně b) pouze povoluje užívání předmětné části nemovitosti a nemůže zlegalizovat protiprávní stav – povolení oken v rozporu s právními předpisy. V západní stěně tak byl podle žalobkyně b) zkolaudován jen jeden otvor v II. NP, vyplněný luxferami. Žalobkyně b) poukazuje na to, že dům osoby zúčastněné na řízení byl neobyvatelný až do roku 1986, kdy právní předchůdkyně žalobců měla v úrovni pracovny štít své hospodářské budovy vzdálený 1 metr. Podle žalobkyně b) tak mohly být v západní části domu osoby zúčastněné na řízení umístěny pouze luxfery a otvory nemohly být povoleny jako okna. V této části tak ani nemohly být umístěny obytné místnosti, ale pouze pobytové místnosti s umělým osvětlením. Žalobkyně b) v této souvislosti namítá, že dochází k legalizaci užívání neobytné místnosti a k její změně na místnost obytnou.

V podané replice žalobce a) poukázal na zásah do soukromí obou žalobců, kdy podle žalobce bylo ze strany stavebního úřadu i žalovaného rezignováno na posouzení kvality prostředí. Žalobkyně b) v podané replice zopakovala a rozvinula svoji žalobní argumentaci.

Žalobci setrvali na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhají zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný nesouhlasí s námitkami uplatněnými v žalobě a odkazuje na text a obsah napadeného rozhodnutí, který ve svém vyjádření k uplatněným žalobním bodům přebírá.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Právní posouzení věci

Žaloby byly podány včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloby jsou přípustné (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí a řízení o dodatečném povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. Při vydání dodatečného stavebního povolení ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad postupuje podle § 111 až 115 tohoto zákona; ve smyslu § 115 odst. 1 stavebního zákona pak ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu.

Dodatečným stavebním povolením bylo schváleno vybudování obytného podkroví s mezonetem v části nevyužitého půdního prostoru dvorního traktu rodinného domu, funkčně propojeného se stávajícím obytným prostorem II. nadzemního podlaží spolu se zateplením obálky budovy, stropu II. nadzemního podlaží, šikmin půdní vestavby a podlahy půdní vestavby, výměnu výplní již stávajících otvorů v západní stěně domu (viz projektová dokumentace Ing. M. P., jež je součástí správního spisu).

V rámci stavebních úprav tedy došlo mimo jiné k výměně dvou luxferových výplní otvorů, a to v úrovni 1. nadzemního podlaží o rozměru 1100/1500 mm a v úrovni 2. nadzemního podlaží o rozměru 1750/1100 mm (u schodiště), přičemž stavební úřad zjistil, že osoba zúčastněná na řízení je vyměnila za okenní otvory o rozměru shodném s rozměrem luxferové výplně, a to jedním fixním oknem neprůhledným a druhým neprůhledným otvíravým. Podle podmínek dodatečného stavebního povolení musí okno otvíravé osoba zúčastněná na řízení nahradit oknem neotvíravým.

Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že předmět řízení o dodatečném schválení stavby je vymezen jednak žádostí o dodatečné povolení a nadto také každým dřívějším povolením stavby, které fixuje určitý skutkový a právní stav (rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č.j. 3 As 18/2011-117). Stavební úřad a žalovaný proto porovnávali současný stav rodinného domu osoby zúčastněné, co do existence otvorových prvků, se stavem, který byl povolen dřívějšími rozhodnutími, která fixovala stav stavby. Závěr stavebního úřadu, že rodinný dům osoby zúčastněné na řízení se od roku 1982 co do otvorových prvků v západní stěně rodinného domu osoby zúčastněné na řízení nezměnil, se podle zdejšího soudu opírá o dostatečně zjištěný skutkový stav, jak bude rozvedeno níže. Jde přitom o nosný argument pro dovození nedůvodnosti žalob.

V této souvislosti stavební úřad správně hodnotil i pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 3. 1982, č.j. 14/82/Va, obsažené ve správním spisu, kterým byla zkolaudována nástavba rodinného domu osoby zúčastněné na řízení. Tato nástavba navazovala na původní stavbu rodinného domu provedenou dle projektové dokumentace z roku 1954. Stavební úřad a žalovaný proto zohlednili stav rodinného domu osoby zúčastněné na řízení, který byl citovaným rozhodnutím zkolaudován. Soud podotýká, že v tomto řízení mu nepřísluší přezkoumávat zákonnost pravomocného a nikterak nezpochybněného kolaudačního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 3. 1982, č.j. 14/82/Va; v této souvislosti je též nerozhodné, že daný skutkový stav před provedením stavebních úprav označil žalovaný a stavební úřad mimo jiné i termínem „historický“. Takto byl označen stav rodinného domu osoby zúčastněné na řízení, jaký předcházela dodatečně schváleným stavebním úpravám; významu pojmu „historický“ je tedy třeba rozumět v uvedeném kontextu.

Při umístění jakékoli stavby je nutné zohlednit místní poměry a nalézt proporcionální řešení vzájemně si konkurujících legitimních požadavků sousedících vlastníků. Soudní řízení ve smyslu s. ř. s. pak slouží k ochraně subjektivních veřejných práv; tu je nutné, aby takové dotčení práv bylo žalobci konkrétně specifikováno. V podané žalobě žalobci bez bližší konkretizace argumentovali porušením svých práv a požadovali dodržení požadavků odstupové vzdálenosti od jejich nemovitosti ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavební úřad přitom v souvislosti s jejich možným dotčením zdůraznil, *„že dodatečným povolením těchto neprůhledných oken nedojde k většímu zásahu do práv sousedů a pohody bydlení než byla před výměnou za luxfery. Tato okna neslouží k nahlížení, nejsou to okna z obytných místností, obě fixní a neotvíravá. Jedno již fixní je a druhé nařizeno bodem č. 6 výrokové části rozhodnutí...“*.

S ohledem na to, že v daném případě dojde co do rozsahu žalobci napadané změny stavu stavby k výměně luxfer za fixní neotvíravá okna, považuje soud takto stavebním úřadem provedené zhodnocení situace mezi sousedícími vlastníky za zcela správné. Pokud jde o stavební otvorové prvky, žalovaný správně zdůraznil, že žalobci si v území s takto nastavenými podmínkami v roce 1986 postavili rodinný dům, přičemž podmínkou územního rozhodnutí na jejich stavbu bylo, že v jejich štítové stěně nesmí být osazena okna, protože novostavba bude vzdálena 4

m od hranice pozemku. Tudíž v té době akceptovali otvorové prvky v západní stěně rodinného domu osoby zúčastněné na řízení směřující do jejich pozemku. Tu soud připomíná, že řízení ve smyslu stavebně právních předpisů nemůže sloužit k řešení sousedských sporů, a pokud jde o posuzování, zda je v konkrétním případě zajištěna kvalita prostředí (dříve pohoda bydlení), nemůže stavební úřad zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116).

Konkretizoval-li žalobce a) v replice, že výměnou luxfer za povolená okna dojde ke snížení kvality soukromí imisemi pohledem, soud zdůrazňuje, že má-li žalobce za to, že luxfery jej chránili před nahlížením od sousedů (čili před tvrzenými „imisemi pohledem“), tu je zcela správné vypořádání této námitky provedené stavebním úřadem, podle něhož aby bylo možno považovat obtěžování pohledem za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavným a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti. V souladu s obecně respektovanými zvyklostmi je na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření (pořízení záclon, žaluzií, neprůhledných plotů).

Požadavek žalobce a), že měl stavební úřad či žalovaný provést znalecké zkoumání o tom, jaké stavební prvky mají shodné vlastnosti s luxferami, jde s ohledem na dostatečně zjištěný skutkový stav nad rámec povinností stavebního úřadu. Rozumí-li soud argumentaci žalobce a) tak, že požaduje vyměnit stávající luxfery opět za luxfery či zdivo, a to z důvodu ochrany soukromí, tak takový požadavek na osobu zúčastněnou na řízení má soud za neproporcionální a nedůvodný. Soud je toho názoru, že z hlediska ochrany před nahlížením není rozdíl mezi neprůhlednými neotvíravými okny a luxferami, jejichž smyslem je prosvětlit vnitřek budovy a které byly v daném případě umístěny do historicky projektovaných stavebních otvorů. Ostatně i stavebně právní předpisy používají pojem okno ve smyslu jedné z možných výplní stavebního otvoru (§ 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Podle soudu je tedy nepochybné, že stavební otvory jsou zřizovány za účelem umístění oken, větracích otvorů nebo např. dveří. Tu správně stavební úřad konstatoval, že v projektové dokumentaci rodinného domu osoby zúčastněné na řízení byly projektovány stavebně otvorové prvky, a to jak v roce 1954, tak v roce 1982, tedy již v době, kdy se v sousedství ještě nenacházel rodinný dům žalobců. Ten byl do daného území jako novostavba povolen až v roce 1986.

Pokud jde o dopady do práv, konkretizované žalobkyní b) u jednání, spočívající v pronášení nactiutračských projevů a poškozování majetku žalobců

(zabíjení drůbeže apod.), které osoba zúčastněná na řízení u jednání naopak popírala, jedná se právě o problematiku sousedských vztahů a občanského soužití, které s předmětem přezkumu zdejšího soudu nesouvisí. I kdyby přitom ke zmiňovaným konfliktům docházelo, ponecháním stávajících luxfer ve dvou otvorových prvcích rodinného domu osoby zúčastněné na řízení by se narušené sousedské vztahy těžko samy od sebe zhojily. Dochází-li skutečně k vulgárnímu napadání žalobců či poškozování jejich majetku, s druhem výplně (neotvíravých) oken to nesouvisí.

Žalovaným a stavebním úřadem provedené vypořádání námitek žalobců, jimiž ve správním řízení proti povoleným stavebním úpravám brojili, tak má zdejší soud za dostatečné, věcně správné a odpovídající výše citovanému závěru rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116.

Namítali-li žalobci nedostatečně zjištěný skutkový stav, tak stavební úřad po stránce skutkové vycházel mimo jiné z projektové dokumentace rodinného domu právního předchůdce osoby zúčastněné na řízení pana F. H. z roku 1954 (č.l. 23 správního spisu, příloha č. 15 správního spisu), v níž je ve výkresu přízemí v místnosti označené jako dětský pokoj projektováno okno a u schodiště je projektováno též okno, což je podle stavebního úřadu patrné i z tehdejšího označování stavebních hmot v řezech. Dále je z projektové dokumentace patrné, že na sousedním pozemku právní předchůdkyně žalobců paní M. Z. bylo stavení, jež sousedilo s rodinným domem pana F. H. pouze v zadní části. K tomu je v protokolu ONV v Kyjově ze dne 10. 9. 1954 uvedeno, že se v místnosti, kde je plánován dětský pokoj, zřídí komora, pro nedostatečné osvětlení kvůli jinému sousednímu majetku. Není tedy pravdou, jak uváděla žalobkyně b), že by okno, resp. stavební otvor u této místnosti nebyl povolen. Dále stavební úřad zohlednil dokumentaci z roku 1977, na níž je podepsána paní M. Z., právní předchůdkyně žalobců na přestavbu rodinného domu osoby zúčastněné na řízení, na niž bylo dne 1. 3. 1982 vydáno kolaudační rozhodnutí pod č.j. 14/82/Va. Tu stavební úřad zjistil, že počet a rozměry otvorových prvků na západní stěně domu zůstaly od té doby nezměněny.

K projektové dokumentaci dodatečně schválených stavebních úprav bylo dále doloženo požárně bezpečnostní řešení 06/2010, ke kterému vydala HZS Jihomoravského kraje souhlasné stanovisko. Dále stavební úřad, vázán právním názorem žalovaného vysloveným v jeho předchozím zrušovacím rozhodnutí, kterým stavebnímu úřadu uložil dostatečně zjistit skutkový stav, pořídil barevné kopie původní projektové dokumentace a dále zohlednil čestné prohlášení V. H. coby bývalého majitele předmětné nemovitosti. Dne 12. 8. 2013 bylo stavebnímu úřadu doručeno další posouzení podmínek požární bezpečnosti staveb týkající se výměny luxferové výplně za okna vypracované Ing. V. T., autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb, ze dne 6. 8. 2013, podle něhož je pro vytyčení požárně nebezpečného prostoru nepodstatné, zda se jedná o okna či výplně sklobetonovými tvárnicemi.

Stavební úřad v návaznosti na takto zjištěný skutkový stav též zdůraznil, že „[p]oslední kolaudační rozhodnutí u RD p. H. bylo vydáno dne 1. 3. 1982 pod č.j. 14/82/Va na stav, v jakém se nachází doposud, a manželé Č. koupili sousední parcelu kupní smlouvou ze dne 4. 7. 1985. V roce 1986 započali výstavbu s danými podmínkami, které byly řešeny v té době. Tyto podmínky byly historicky dány včetně všech otvorových prvků v západní stěně RD pana H. a situace se v území nijak nezměnila. Z projektové dokumentace jak výkresové části, tak i textové části je patrné, že je zpracována zejména pro zateplení obálky budovy v souvislosti s dotačním titulem „Zelená úsporám“. Stavební úřad tuto skutečnost opět zdůrazňuje, z toho důvodu že dodatečným povolením stavby nejsou povolována žádná nová okna z obytných místností a stavebník nevytvořil v západní stěně svého rodinného domu žádný nový otvorový prvek.“.

Soud po zhodnocení obsahu výše rekapitulovaných skutkových zjištění stavebního úřadu ve vztahu k nosným skutkovým důvodům žalobou napadeného a prvostupňového rozhodnutí dospěl k jednoznačnému závěru, že stavební úřad řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 ve spojení s § 115 stavebního zákona vydáno. Námitka žalobců, že rozhodnutí žalovaného, resp. stavebního úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů, tak není důvodná.

Poukazovali-li žalobci na to, že dochází k vybudování nových okenních otvorů a proto měl být zohledněn § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tak soud s touto argumentací žalobců nesouhlasí.

Citované ustanovení se totiž týká odstupových vzdáleností protilehlých stěn při umístění staveb. Předmětem řízení v nyní posuzované věci není umístění stavby, ale pouze stavební úpravy stavby již existující, jejíž výškové a objemové parametry, včetně otvorových prvků, nejsou dodatečným stavebním povolením jakkoli dotčeny. Na umístění a vzdálenosti protilehlých stěn domu žalobců a domu osoby zúčastněné na řízení se v důsledku dodatečného stavebního povolení nic nemění. Otázka odstupových vzdáleností byla řešena právě v souvislosti s umístěním novostavby rodinného domu žalobců v roce 1986. Ostatně žalobci v průběhu správního řízení ani nerozporovali, že půdorysné a výškové rozměry rodinného domu osoby zúčastněné na řízení po stavebních úpravách zůstanou nedotčeny. Podstatou jejich námitek byl nesouhlas s novými výplněmi stávajících stavebních otvorů v západní stěně rodinného domu osoby zúčastněné na řízení a tu, jak již bylo výše zdůrazněno, jejich ochranu zajistil stavební úřad podmínkou dodatečného stavebního povolení, že do otvorů, v nichž byly luxfery, lze zabudovat pouze neprůhledná a neotvíravá okna.

Nedůvodné jsou i námitky, že místnosti v domě osoby zúčastněné na řízení změny svůj charakter z pobytových na obytné, z čehož žalobci dovozují, že dodatečné stavební povolení nemělo být vydáno.

Jedná se o námitku, z níž není vůbec zřejmé, jak se tato změna dotýká konkrétních práv žalobců. Pobytovou místností se ve smyslu stavebně právních předpisů rozumí místnost nebo prostor, které svou polohou, velikostí a stavebním uspořádáním splňují požadavky k tomu, aby se v nich zdržovaly osoby [§ 3 písm. j) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“]. Obytnou místností se rozumí část bytu, která splňuje požadavky předepsané touto vyhláškou, je určena k trvalému bydlení a má nejmenší podlahovou plochu 8 m² [§ 3 písm. i) vyhlášky č. 268/2009 Sb.]. Citovaná vyhláška stanoví též minimální požadavky na odvětrávání a osvětlení pobytových místností (§ 11 odst. 4 a 5 vyhlášky č. 268/2009 Sb.); v této souvislosti je tak správný poukaz žalovaného, resp. stavebního úřadu na to, že bez okenních otvorů by byl rodinný dům osoby zúčastněné na řízení v této části prakticky neobyvatelný. Tvrdí-li žalobci, že osoba zúčastněná na řízení bude pobytové místnosti ve svém rodinném domě ve skutečnosti využívat jako obytné, pak se nejedná o argumentaci jakoukoli nezákonností žalobou napadeného rozhodnutí a je bezpředmětné, aby se jí soud dále zabýval. Především byly totiž v daném případě schváleny takové stavební úpravy objektu osoby zúčastněné na řízení, jejichž provedením v žádném případě nemůže dojít ke ztrátě charakteru rodinného domu, neboť podle § 2 písm. a) bod 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb. je stavbou pro bydlení rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví.

Pokud jde o žalobní námitky týkající se tvrzených vad procesního postupu stavebního úřadu a žalovaného, tak ty soud též neshledal důvodnými z následujících důvodů.

Žalobce a) v podané žalobě namítal, že nebyl vyrozuměn o možnosti nahlédnout do správního spisu před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a dovozoval, že tímto postupem došlo k porušení § 36 odst. 1 správního řádu.

Ze správního spisu v této souvislosti vyplynulo, že dne 31. 7. 2013 bylo žalobci a) a dne 14. 8. 2013 bylo žalobkyni b) doručeno oznámení o pokračování správního řízení (po zrušení předchozího dodatečného stavebního povolení žalovaným). Spolu s tím byli žalobci informováni o tom, že mohou své námitky, případně důkazy uplatnit do 15 dnů ode dne doručení tohoto oznámení, dále byli poučeni, že k později uplatněným námitkám, případně důkazům nebude přihlédnuto, a také o možnosti nahlédnout do správního spisu.

Ze správního spisu dále vyplynulo, že dne 7. 8. 2013 bylo stavebnímu úřadu doručeno čestné prohlášení V. H. coby bývalého vlastníka předmětné nemovitosti, kupní smlouva ze dne 22. 11. 1968, zápis z místního šetření k vydání územního rozhodnutí na stavbu rodinného domu žalobců ze dne 31. 1. 1986, odvolání podepsání dohody z jednání ze dne 31. 1. 1986 žalobcem a) ze dne 3. 2. 1986, přípis ze dne 3. 2. 1986, rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu žalobců ze dne 16. 5. 1986, závazné souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru na úseku požární ochrany ze dne 22. 7. 2010, vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 27. 11. 2012 k odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 4. 9. 2012, č.j. Ú16199/12/129/SÚ 2582/2011/129Šu. Dne 12. 8. 2013 bylo stavebnímu úřadu doručeno posouzení podmínek požární bezpečnosti staveb týkající se výměny luxferové výplně za okenní otvor vypracované Ing. V. T., autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb, ze dne 6. 8. 2013. Dne 14. 8. 2013 bylo zástupcem žalobce a) nahlíženo do spisu. Dne 20. 8. 2013 byly stavebnímu úřadu doručeny námítky žalobce a) k řízení spolu s fotodokumentací. Dne 23. 8. 2013 byly stavebnímu úřadu doručeny námítky žalobkyně b). Dále je součástí správního spisu fotodokumentace předmětné nemovitosti (interiér a výhled z okna) - nedatovaná, blíže nespecifikovaná, pouze zařazená za námítky žalobkyně b). Dne 17. 12. 2013 bylo vydáno dodatečné povolení předmětné stavby.

Namítá-li tedy žalobce a), že mu byla odňata možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí, nelze mu dát zapravdu. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce a) nahlížel do správního spisu ještě předtím, než uplatnil námítky k řízení, přitom v době jeho nahlížení do spisu listiny od osoby zúčastněné na řízení coby stavebníka založeny ve spise byly a žalobce a) se tak s nimi mohl seznámit.

Směřuje-li žalobní argumentace k tomu, že ze strany stavebního úřadu nebyla vynaložena aktivita k tomu, aby byl žalobce a) informován o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, těsně před tím, než bude rozhodnutí vydáno ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nelze než konstatovat, že žalobce a) po stránce materiální uspokojen byl. Žalobce a) vynaložil vlastní aktivitu, aby do správního spisu nahlédl, a v době nahlížení byla ve spise založena i předmětná požární zpráva, na niž žalobce a) ve své žalobní argumentaci poukazuje, neboť ta byla stavebnímu úřadu doručena dva dny předtím, než zástupce žalobce a) do spisu nahlédl. Nadto žalobce a) neprokazuje, že by tomu tak nebylo (například fotokopii spisového přehledu správního spisu, apod.). Vztahuje-li žalobce a) toto pochybení i k dotčení na procesních právech žalobkyně b), je tato jeho námitka nepřijatelná, neboť se nijak nedotýká jeho vlastních veřejných subjektivních práv, k jejichž ochraně soudní ochrana v řízení proti rozhodnutí správního orgánu směřuje. Je na žalobkyni b), aby takové zkrácení procesních práv případně tvrdila; ovšem takto formulovanou námitku soud v její žalobě nenalezl.

Pokud jde o tvrzení žalobce a) ohledně toho, že projektová dokumentace z roku 1954 byla opatřena v rozporu se zásadami dokazování, nelze mu dát zapravdu.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Ze žádného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by se muselo jednat přímo o originál listiny. Byl-li tedy správnímu orgánu předložen originál listiny, kterou si posléze správní orgán okopíroval a založil do spisu, soud konstatuje, že takový postup nebyl v rozporu se správním řádem.

Je-li žalobci poukazováno na to, že originál listiny (projektové dokumentace z roku 1954) byl předkládán opakovaně, ani v tomto postupu soud žádné pochybení neshledává. Za dané situace stavební úřad takto postupoval proto, že tato listina měla prokazovat určitou skutečnost a žalovaný coby nadřízený správní orgán dospěl k závěru, že věc je třeba po stránce skutkové ještě více prošetřit. Je proto logické, že si stavební úřad vyžádal předložení originální projektové dokumentace a učinil si z ní barevné fotokopie. Aniž by ze strany žalobců byly tvrzeny další skutečnosti či rozvinuta jejich žalobní argumentace napadající tento postup, nemůže jejich argumentace zpochybnit zákonnost postupu stavebního úřadu. Ostatně projektová dokumentace z roku 1954 se ve správním spise nachází, a to jak v originále, tak v ověřených kopiích a v barevné fotokopii.

Důvodem, pro který by měl soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit, nemůže být ani to, že žalovaný podle žalobců postupně dospěl k opačnému názoru. Žalovaný ve svých předchozích rozhodnutích vyslovil primárně závěr, že stavebním úřadem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Teprve poté, co stavební úřad dostal povinnosti uložené mu nadřízeným správním orgánem, žalovaný přezkoumal právní hodnocení provedené stavebním úřadem. Nosné skutkové a právní důvody žalobou napadeného rozhodnutí tak v soudním přezkumu ob stojí. Ze žádných ustanovení správního řádu nadto neplyne, že správní orgán nemůže v průběhu správního řízení změnit svůj právní názor, pokud jej přesvědčivě odůvodní a opře o dostatečně zjištěný skutkový stav, byť z hlediska vnímání zásad dobré správy a legitimního očekávání profesionality výkonu veřejné správy, není takový postup zcela žádoucí.

Pokud jde o návrhy na dokazování, tak žalobci shodně navrhovali, aby soud dokazoval čestným prohlášením Ing. J. K., který navštěvoval žalobce v roce 1985, a J. J. k tomu, že otvory v západní stěně osoby zúčastněné na řízení nebyly povoleny poprávu, a dále listinami (územní rozhodnutí, stavební povolení a kolaudační rozhodnutí), které mají prokazovat, že okenní otvory žalobců byly vybudovány poprávu. Soud však tyto důkazní návrhy shledal nadbytečnými. Pod soudním

přezkumem v nyní posuzované věci není zřízení nových stavebních otvorů, nýbrž výměna jejich výplní, kdy žalobci napadali výměnu luxfer za neprůhledná neotvíravá okna. Pokud jde o názory různých osob (vyslovené v čestných prohlášeních) na to, zda byly okna žalobců či osoby zúčastněné na řízení vybudovány poprávu či nikoli, tak se může jednat právě a jen o jejich osobní subjektivní názor na „legalitu“ dříve zřízených otvorových prvků. Existence okenních prvků v západní stěně rodinného domu osoby zúčastněné na řízení přitom byla předmětem pravomocně ukončených řízení v roce 1954 a v roce 1982, kdy byla povolena stavba a posléze nástavba rodinného domu osoby zúčastněné na řízení a to podle projektových dokumentací.

Pokud jde o návrhy na dokazování geometrickými plány z roku 1952, které měly prokazovat, jak byly sousední stavby vzájemně od sebe umístěny, tak se jedná o otázku, která s předmětem přezkumu po stránce skutkové již nesouvisí s ohledem na to, že sousedící stavba žalobců s protilehlou stěnou k západní stěně osoby zúčastněné na řízení byla budována od roku 1986 a zkolaudována v roce 1989. Právě v dřívějším pravomocně ukončeném územním řízení na stavbu žalobců byla otázka vzájemných odstupů od již existujícího rodinného domu osoby zúčastněné na řízení posuzována.

Soud též neshledal potřebným dokazovat svědeckou výpověď V. H., jehož čestné prohlášení je obsahem správního spisu, stejně jako je jeho součástí fotodokumentace poskytnutá stavebnímu úřadu ze strany obou sousedů. Ostatně o tom, jak situace mezi domem žalobců a osoby zúčastněné na řízení v místě „vypadala“ v době řízení o dodatečném povolení stavby, není sporu. Pokud žalobkyně b) dále zpochybňovala pravost originální projektové dokumentace rodinného domu osoby zúčastněné na řízení z roku 1952, tak toto své tvrzení ničím relevantním nedoložila a zůstalo tak v rovině spekulací. Soud proto neakceptoval její požadavek, aby byla projektová dokumentace z roku 1952 co do pravosti předložena ke zkoumání znalci.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu